

DE GEESTENJAGER

De laatste Seersing

'Wees
gewaarschuwd:
dit boek is
écht eng!'

The Times

JOSEPH DELANEY

HOOFDSTUK
I
EEN ZEVENDE ZOON

De avond viel in toen de geestenjager arriveerde. Het was een lange, zware dag geweest en ik verlangde naar mijn avondeten.

‘Weet je zeker dat hij de zevende zoon is?’ vroeg hij. Hij keek op me neer en schudde twijfelend zijn hoofd.

Mijn vader knikte.

‘En u was ook een zevende zoon?’

Mijn vader knikte opnieuw en tikte ongeduldig met zijn voet, zodat mijn broek onder de spatten modder en mest kwam te zitten. Regendruppels vielen van de punt van zijn kap. Het had het grootste deel van de maand geregend. Er zaten al jonge blaadjes aan de bomen, maar de lente liet op zich wachten.

Mijn vader was boer, net als zijn vader ook boer was geweest, en het grondbeginsel van het boeren is dat je je bezittingen bij elkaar moet houden. Je kunt ze niet zomaar onder

je kinderen verdelen, want ze zouden bij iedere generatie minder worden tot er niets meer over was. Daarom laat een vader zijn boerderij na aan de oudste zoon. Voor de anderen probeert hij werk te vinden. Als het mogelijk is voor ieder van hen een ander vak.

Hij moet daarvoor om gunsten vragen. De plaatselijke hoefsmid is een mogelijkheid, vooral als de boerderij groot is en hij de smid veel werk heeft bezorgd. Dan is het te hopen dat de smid een leerling wil aannemen, en is er één zoon ondergebracht.

Ik was de zevende zoon en toen mijn tijd was aangebroken, waren er geen gunsten meer over. Mijn vader was zo wanhopig dat hij probeerde me als leerling bij de geestenjager onder te brengen.

Tenminste, dat dacht ik toen. Ik had kunnen weten dat mijn moeder erachter zat.

Mam zat achter van alles. Lang voordat ik werd geboren was de boerderij gekocht met háár geld. Hoe had een zevende zoon hem anders kunnen bekostigen? En mam kwam niet uit de buurt. Ze kwam uit een land ergens ver over zee.

Het viel de meeste mensen niet op, maar soms, als je goed luisterde, hoorde je een kleine afwijking in de manier waarop ze bepaalde woorden uitsprak.

Maar denk niet dat ik als een soort slaaf verkocht werd.

Ik was het boerenleven toch al zat en wat ‘de stad’ werd genoemd, was nauwelijks meer dan een afgelegen dorpje. Het was zeker niet de plek waar ik de rest van mijn leven wilde doorbrengen. Dus eigenlijk zag ik er wel naar uit om geestenjager te worden, het was veel spannender dan koeien melken en mest uitrijden.

Toch was ik ook zenuwachtig, want het was een eng baan-tje. Ik zou leren hoe ik dorpen en boerderijen moest beschermen tegen de wezens van het duister.

Griezels, huisgeesten en allerlei akelige monsters verslaan zou mijn dagelijks werk zijn. Want dat was de bezigheid van de geestenjager en ik zou zijn leerling worden.

‘Hoe oud is hij?’ vroeg de geestenjager.

‘In augustus wordt hij dertien.’

‘Beetje klein voor zijn leeftijd. Kan hij lezen en schrijven?’

‘Zeker,’ zei mijn vader. ‘Dat kan hij allebei en hij spreekt ook Grieks. Zijn moeder heeft het hem geleerd, hij sprak het al voordat hij goed en wel kon lopen.’

De geestenjager knikte en keek achterom naar het modderige pad achter het hek, alsof hij daar iets hoorde. Toen haalde hij zijn schouders op. ‘Dit leven is voor een volwassen man al zwaar, laat staan voor een jongen,’ zei hij. ‘Is hij ertegen opgewassen?’

‘Hij is sterk en tegen de tijd dat hij volgroeid is, is hij zo

groot als ik,' zei mijn vader, terwijl hij zijn rug rechtte en zich in zijn volle lengte oprichtte. Zijn kruin was nu ongeveer op dezelfde hoogte als de kin van de geestenjager.

Opeens glimlachte de geestenjager. Dat was ongeveer het laatste wat ik verwacht had. Hij had een fors gezicht dat uit graniet gehouwen leek. Tot dat moment vond ik hem nogal streng. In zijn lange mantel met kap zag hij eruit als een priester, maar wanneer hij je recht aankeek, leek hij door zijn verbeterde uitdrukking meer op een beul die je gewicht schat voordat hij je opknoopt.

Het haar dat onder de kap uit piekte, had dezelfde kleur als zijn baard – grijs – maar zijn wenkbrauwen waren zwart en borstelig. Er kwam ook nogal wat zwart haar uit zijn neusgaten en hij had groene ogen, net als ik.

Toen viel me iets anders aan hem op. Hij droeg een lange staf. Dat had ik natuurlijk direct gezien toen hij aan kwam lopen, maar ik realiseerde me nu pas dat hij hem in zijn linkerhand hield. Betekende het dat hij net als ik linkshandig was? Het had me eindeloos veel narigheid bezorgd op de dorpschool. Ze lieten zelfs de plaatselijke priester komen om me te onderzoeken en hoofdschuddend vertelde die me dat ik me ertegen moest verzetten voor het te laat was. Ik had geen idee wat hij bedoelde. Geen van mijn broers was linkshandig en mijn vader ook niet. Mijn moeder was wel links en ze had

zich er nooit druk om gemaakt, dus toen de meester dreigde het eruit te slaan en mijn pen aan mijn rechterhand bond, haalde ze me van school en vanaf die dag kreeg ik thuis les.

‘Hoeveel krijg je van me?’ vroeg mijn vader, mijn gedachten onderbrekend. Het was tijd om zaken te doen.

‘Twee goudguldens voor de proefmaand. Als hij het allemaal aankan, kom ik in de herfst terug en ben je me er nog eens tien schuldig. Zo niet, dan krijg je hem terug en vraag ik een goudgulden voor de moeite.’

Mijn vader knikte nogmaals en de zaak was beklonken. We gingen naar de schuur, de guldens werden betaald, maar ze schudden elkaar niet de hand. Niemand wil een geestenjager aanraken. Het was al dapper van mijn vader dat hij zo dicht bij hem durfde te staan.

‘Ik heb wat zaken af te handelen hier in de buurt,’ zei de geestenjager. ‘Bij dageraad kom ik hem ophalen. Zorg dat hij klaarstaat, ik hou er niet van te moeten wachten.’

Toen hij was vertrokken, klopte mijn vader me op de schouder. ‘Je gaat een nieuw leven tegemoet, jongen,’ zei hij. ‘Ga jezelf opfrissen. Het boerenwerk zit erop voor jou.’

Toen ik de keuken in kwam, stond mijn broer Jaak met zijn arm om zijn vrouw Ellie heen en ze glimlachte naar hem.

Ik vind Ellie erg aardig. Ze is warm en vriendelijk op een

manier die je doet denken dat ze echt om je geeft. Mam zegt dat Jaak er goed aan heeft gedaan met haar te trouwen, hij is er rustiger door geworden.

Jaak is de oudste en grootste van ons allemaal en, zoals mijn vader soms plagerig zegt, de mooiste van een groep lelijkerds. Hij is groot en sterk, maar ondanks zijn blauwe ogen en zijn gezonde rode wangen, raken zijn borstelige wenkbrauwen elkaar bijna boven zijn neus, dus ik ben het nooit met mijn vader eens geweest. Wat ik niet kan ontkennen, is dat hij een mooie vrouw heeft weten te trouwen. Ellies haar heeft de kleur van de mooiste soort stro, drie dagen nadat het gemaaid is, en haar huid licht op in het kaarslicht.

‘Ik ga morgen weg,’ zei ik. ‘De geestenjager komt me bij dageraad halen.’

Ellie begon te glimmen. ‘Neemt hij je aan?’

Ik knikte. ‘Ik mag een maand op proef komen.’

‘Ongelooflijk!’ zei Jaak. ‘Jij leerling van een geestenjager? Hoe wil je zulk werk doen als je niet eens kunt inslapen zonder nachtkaarsje?’

Ik lachte om zijn grapje, maar hij had wel gelijk. Soms zag ik dingen in het donker en dan was een kaars de beste manier om die te verjagen, zodat ik kon slapen.

Jaak kwam op me af, klemde mijn hoofd met een brul onder zijn arm en begon me door de keuken te sleuren. Het was

zijn idee van een grapje. Ik verzette me net genoeg om hem een plezier te doen en na een paar seconden liet hij me los en klopte op mijn rug.

‘Goed gedaan, Tom,’ zei hij. ‘Je kunt steenrijk worden met dat werk. Er is maar één probleem...’

‘Wat dan?’ vroeg ik.

‘Je zult er iedere cent van nodig hebben. Weet je waarom?’

Ik haalde mijn schouders op.

‘Omdat de enige vrienden die je zult hebben, de vrienden zijn die je kunt kopen.’

Ik wilde glimlachen, maar er school veel waarheid in zijn woorden. Een geestenjager woonde en werkte alleen.

‘Jaak, doe niet zo vervelend!’ zei Ellie streng.

‘Het was maar een grapje,’ antwoordde Jaak alsof hij niet begreep waar Ellie zich over opwond.

Maar Ellie keek meer naar mij dan naar Jaak en ik zag dat haar gezicht betrok. ‘O, Tom,’ zei ze. ‘Maar dan ben je er niet als de baby komt.’

Ze keek echt teleurgesteld en ik voelde me een beetje bedroefd dat ik er niet zou zijn als mijn nichtje werd geboren.

Mam zei dat Ellies kindje een meisje werd en dat soort dingen had ze nooit mis.

‘Zodra ik kan, kom ik kijken,’ beloofde ik.

Ellie glimlachte en Jaak kwam naar me toe en legde zijn armen over mijn schouders. ‘Je familie raak je niet kwijt,’ zei hij. ‘We zullen er altijd zijn, mocht je ons nodig hebben.’

Een uur later zaten we aan tafel en ik dacht aan morgen, als ik weg zou zijn. Mijn vader bad, net als iedere avond, en wij mompelden allemaal ‘amen’, behalve mam. Zij keek net als altijd naar haar bord en wachtte beleefd tot het gebed gezegd was. Na het amen wierp mijn moeder me een glimlachje toe. Het was een warme maar onopvallende glimlach, en ik denk niet dat de anderen het zagen. Ik voelde me er een beetje beter door.

Het vuur brandde nog in het fornuis, het was behaaglijk in de keuken. In het midden van de tafel stond een koperen kandelaar die zo glimmend gepoetst was dat je je gezicht erin kon zien. De kaars was gemaakt van bijenwas; een dure kaars dus, maar mijn moeder wilde geen vetkaarsen in de keuken omdat die stinken. Mijn vader neemt de beslissingen op de boerderij, maar in sommige dingen krijgt mijn moeder haar zin.

Terwijl we onze lepels in de stoofschotel zetten, viel het me op hoe oud mijn vader eruitzag. Oud en moe, en er was een droefheid die af en toe even over zijn gezicht trok. Maar zijn gezicht klaarde op toen Jaak en hij de prijs van het var-

kensvlees bespraken en of het al tijd was om de varkensslachter te laten komen.

‘Laten we nog maar een maand wachten,’ zei mijn vader. ‘De prijs gaat nog wel stijgen.’

Jaak schudde zijn hoofd en begon te betogen. Het was een vrolijke discussie, zoals dat gaat in gezinnen, en ik kon zien dat mijn vader ervan genoot. Ik hield me afzijdig. Ik hoefde niet meer. Ik was klaar met boeren.

Mam en Ellie giechelden zacht. Ik probeerde op te vangen wat ze zeiden, maar Jaak was intussen goed op dreef, zijn stem werd luider en luider. Toen mam even naar hem keek, zag ik dat ze zich stoorde aan zijn lawaai.

Jaak zag het niet, die ging luidkeels verder met zijn betoog, en toen hij het zoutvaatje wilde pakken, gooide hij het per ongeluk om en morste een hoopje zout op het tafelblad. Hij nam onmiddellijk wat zout tussen duim en wijsvinger en gooide het over zijn linkerschouder. Het is een oud volksgebruik om het ongeluk te bezweren dat je over jezelf afroept met het morsen van zout.

‘Jaak, er hoeft helemaal geen zout bij!’ zei mijn moeder streng. ‘Het verpest de stoofschotel en het is een belediging voor de kok.’

‘Het spijt me, mam,’ verontschuldigde Jaak zich. ‘U hebt gelijk, het smaakt prima.’

Ze glimlachte en knikte naar mij. ‘Trouwens, niemand heeft aandacht voor Tom. Dat is heel onaardig op zijn laatste avond.’

‘Het geeft niet, mam,’ zei ik. ‘Ik zit gewoon lekker te luisteren.’

Mijn moeder knikte. ‘Ik moet je zo nog even spreken. Blijf na het eten maar hier, dan kunnen we samen praten.’

Nadat Jaak, Ellie en mijn vader naar bed waren, ging ik in een stoel bij het vuur zitten en wachtte af wat mijn moeder te vertellen had.

Mijn moeder liet haar gevoelens niet vaak blijken, ze begon met te vertellen wat ze voor me had ingepakt: een extra broek, drie hemden en twee paar goede sokken die nog maar één keer gestopt waren.

Ik staarde in de sintels van het vuur en tikte met mijn voeten op de plavuizen, terwijl mam haar schommelstoel pakte en hem zó neerzette dat ze me recht kon aankijken. Er liepen een paar strepen grijs door haar zwarte haar, maar verder was ze niet veel veranderd sinds ik een kleuter was en nog maar tot haar knieën reikte. Haar ogen waren nog helder en op haar bleke huid na, blaakte ze van gezondheid.

‘Het zal een tijd duren voor we weer met elkaar kunnen praten,’ zei ze. ‘Het huis uitgaan en zelfstandig worden is een

belangrijke gebeurtenis. Dus als er nog iets is wat je wilt vragen, moet je het nu doen.'

Ik kon niets bedenken. Ik had bijna tranen in mijn ogen gekregen door wat ze zei. De stilte duurde een flinke poos. Het enige geluid was het getik van mijn voeten op de plavuizen.

Mam zuchtte. 'Wat is er?' vroeg ze. 'Ben je je tong verloren?'

Ik schokschouderde.

'Stop met dat getik, en luister naar me. Kijk je ernaar uit om morgen aan je nieuwe werk te beginnen?'

'Ik weet het niet zeker, mam,' zei ik, terwijl ik dacht aan het grapje dat Jaak had gemaakt over vrienden moeten kopen.

'Niemand wil met een geestenjager omgaan. Ik zal zonder vrienden moeten leven. Helemaal alleen.'

'Het zal niet zo erg zijn als je denkt,' zei ze. 'Je hebt je meester om mee te praten en ik twijfel er niet aan dat jullie vrienden zullen worden. En je zult het druk krijgen. Druk met nieuwe dingen. Je zult helemaal geen tijd hebben om je eenzaam te voelen. Vind je het niet vreselijk opwindend?'

'Het is wel opwindend, maar het werk lijkt me eng. Ik wil het wel doen, maar ik weet niet of ik het kan. Aan de ene kant wil ik wel reizen en vreemde streken zien, maar het zal moeilijk zijn hier niet meer te wonen. Ik zal jullie missen. Ik zal thuis missen.'

‘Je kunt hier niet blijven,’ zei mijn moeder. ‘Je vader wordt te oud om te werken en komende winter doet hij de boerderij over aan Jaak. Ellie zal haar kindje krijgen, ongetwijfeld het eerste van vele; uiteindelijk is er hier geen plek meer voor je. Wen er maar aan voordat dat gebeurt. Je kunt niet meer thuis wonen.’

Haar stem leek kil en een beetje scherp en haar zo horen praten, joeg een pijnsteek diep in mijn borst en keel, zodat ik nauwelijks meer kon ademen.

Ik wilde gewoon maar naar bed gaan, maar ze had nog meer te vertellen.

‘Je hebt nu werk en dat ga je ook dóén,’ zei ze korzelig. ‘En dat niet alleen, je gaat het góéd doen. Ik ben met je vader getrouwd omdat hij een zevende zoon was. Ik heb hem zes zonen geschonken zodat ik jou kon krijgen. Zeven keer zeven maakt jou en jij hebt de gave. Je nieuwe meester is nog sterk, maar hij is over zijn hoogtepunt heen en zijn tijd is binnenkort om.’

Hij heeft bijna zestig jaar rondgereisd om zijn werk te doen. Te doen wat gedaan moest worden. Straks is het jouw beurt. En als jij het werk niet doet, wie moet het dan doen? Wie zal er op de gewone man passen? Wie moet hem beschermen tegen het kwaad? Wie moet er voor zorgen dat de boerderijen, dorpen en steden veilig zijn, zodat vrouwen en kinderen zonder angst over straat kunnen gaan?’

Ik wist niet wat ik moest zeggen en ik kon haar ook niet aankijken. Ik vocht tegen mijn tranen.

‘Ik hou van iedereen hier in huis,’ zei ze, nu met een zachtere klank in haar stem. ‘Maar in het hele wijde graafschap is er maar één persoon net als ik. Je bent nu nog maar een jongen die nog moet groeien, maar je bent de zevende zoon van de zevende zoon. Jij hebt de gave en de kracht om te doen wat gedaan moet worden. Ik weet dat ik trots op je kan zijn. Zo,’ zei ze terwijl ze opstond. ‘Ik ben blij dat we dit uitgepraat hebben. Nu naar bed. Morgen is de grote dag. Je moet op je best zijn.’

Ze knuffelde me en schonk me een warme lach en ik deed mijn best om vrolijk terug te lachen, maar toen ik in mijn slaapkamer was, zakte ik op de rand van mijn bed en staarde voor me uit terwijl ik nadacht over wat mam gezegd had.

Mijn moeder leeft in hoog aanzien in de buurt. Ze weet meer van planten en medicijnen dan de plaatselijke dokter en als er problemen zijn bij een bevalling, laat de vroedvrouw haar altijd halen. Mam is een echte deskundige op het gebied van stuitbevallingen. Soms dreigt een kindje met de voeten naar voren geboren te worden, maar mam kan het omdraaien terwijl het nog in de baarmoeder is. Dozijnen vrouwen in de omgeving danken hun leven aan haar.

Tenminste, dat is wat pap altijd zegt, maar mijn moeder is

bescheiden en heeft het nooit over dat soort dingen. Ze doet gewoon wat er gedaan moet worden en ik wist dat ze dat ook van mij verwachtte. Dus wilde ik dat ze trots op me zou zijn.

Maar had ze echt gemeend dat ze alleen maar met mijn vader getrouwd was en zes zonen had gebaard om mij te kunnen krijgen? Het leek onmogelijk.

Nadat ik alles had overdacht, liep ik naar het raam, ging even in de oude rieten stoel zitten en staarde door het raam dat uitkeek op het noorden.

De maan scheen en zette alles in haar zilveren licht. Ik kon over het erf kijken en zelfs voorbij de twee akkers en het noordelijke weiland, helemaal tot aan de rand van onze weiden, zo'n beetje halverwege de helling van de Galgenheuvel. Ik hield van dit uitzicht. Ik vond de Galgenheuvel mooi van veraf. Ik vond het leuk dat het het verste punt was dat je kon zien.

Dit hoorde al jaren bij de rituelen van het slapengaan. Ik staarde naar die heuvel en stelde me voor wat er aan de andere kant was. Ik wist wel dat er gewoon weer meer velden lagen en dat twee mijl verderop het gehucht lag dat voor het dorp doorging – zes huizen, een kleine kerk en een nog kleinere school – maar mijn fantasie kwam met andere dingen aan. Soms stelde ik me klippen voor en een oceaan of misschien een woud of een machtige stad met talloze torens en twinkkelende lichtjes.

Nu, terwijl ik naar de heuvel keek, herinnerde ik me ook mijn angst. Ja, van een afstand was hij mooi, maar het was geen plek waar ik dichtbij wilde zijn. De Galgenheuvel had zijn naam niet zomaar gekregen, dat kun je je voorstellen.

Drie generaties terug woedde er een oorlog in het hele land en de mannen uit het graafschap hadden hun bijdrage aan de gevechten geleverd. Het was de ergste oorlog van allemaal geweest, een bittere burgeroorlog waarin families uiteengedreven werden en waarin soms de ene broer tegen de andere vocht.

In de laatste winter van die oorlog was er een mijl noordelijk van hier een grote veldslag, zowat aan de rand van het dorp.

Toen de strijd gestreden was, had het winnende leger zijn gevangenen naar deze heuvel gebracht en ze opgehangen aan de bomen op de noordelijke helling.

Ze hadden ook een paar van hun eigen manschappen opgehangen, vanwege wat zij noemden lafheid in het aangezicht van de vijand, maar er deed een tweede versie van dat verhaal de ronde. Er werd gezegd dat deze soldaten hadden geweigerd te vechten tegen mensen die hun burens waren.

Zelfs Jaak vond het niet prettig om bij het hek op de grens van ons land te werken en de honden weigerden verder dan een paar passen het bos in te gaan. En ik, ik voel dingen die

anderen niet voelen, ik kon niet eens in het noordelijke weiland werken. Want ik kon ze horen. Ik hoorde de touwen kraken en de takken zuchten onder hun gewicht. Ik kon de doden aan de andere kant van de heuvel horen, terwijl ze gewurgd werden en stikten.

Mijn moeder had gezegd dat we op elkaar leken. Dat klopte wel. Ik wist dat ze dingen kon zien die voor anderen verborgen bleven. Een keer in de winter, toen ik nog heel klein was en al mijn broers nog thuis woonden, waren de geluiden van de heuvel zó hard, dat ik ze zelfs in mijn slaapkamer kon horen. Mijn broers hoorden niets, maar ik kon niet in slaap komen.

Mam kwam iedere keer dat ik riep naar mijn kamer, al moest ze voor dag en dauw weer op om haar werk te doen.

Uiteindelijk zei ze dat ze er iets aan zou doen, en op een nacht ging ze in haar eentje naar de Galgenheuvel en liep naar de bomen. Toen ze terugkwam, was alles stil en dat bleef maanden zo.

Dus er waren ook verschillen tussen ons.

Mam was een stuk dapperder.

HOOFDSTUK
2
OP WEG

Ik was een uur voor zonsopgang beneden, maar mam was al in de keuken. Ze maakte mijn lievelingsontbijt: gebakken eieren met spek.

Mijn vader kwam de keuken in toen ik mijn bord schoonveegde met het laatste stuk brood. Terwijl we afscheid namen, trok hij iets uit zijn broekzak en legde het in mijn hand. Het was de kleine tondeldoos die van zijn eigen vader was geweest en daarvoor van diéns vader. Het was een van zijn dierbaarste bezittingen.

‘Ik geef hem je omdat hij je misschien goed van pas komt in je nieuwe werk. En kom gauw weer terug, m’n zoon. Dat je het huis uit gaat, betekent niet dat je nooit meer langs kunt komen.’

‘Tijd om te gaan, jongen,’ zei mijn moeder. Ze kwam naar me toe en omhelsde me voor het laatst. ‘Hij staat bij het hek. Laat hem niet wachten.’

We waren mensen van weinig woorden en omdat we al afscheid hadden genomen, liep ik in mijn eentje het erf op.

De geestenjager stond aan de andere kant van het hek, een donker silhouet in het grijze ochtendlicht. Hij had zijn kap op en hij stond statig rechtop, zijn staf in zijn linkerhand.

Met mijn bundeltje spullen in mijn hand liep ik naar hem toe. Ik was erg zenuwachtig.

Tot mijn verrassing deed de geestenjager het hek open en liep het erf op. ‘Zo, jongen,’ zei hij. ‘Kom mee. We kunnen maar beter meteen iets gaan aanpakken.’

In plaats van naar de weg gingen we naar het noorden, recht op de Galgenheuvel af, en al snel liepen we over de noordelijke wei. Mijn hart bonsde in mijn keel. Toen we bij het hek kwamen dat ons land begrenste, klom de geestenjager eroverheen met het gemak van iemand die half zo oud was, maar ik verstijfde. Toen ik mijn handen op de bovenste balk van het hek legde, kon ik de krakende boomtakken die zuchtten onder het gewicht van de gehangenen, al horen.

‘Wat is er, jongen?’ vroeg de geestenjager, terwijl hij zich naar me omdraaide. ‘Als je al bang bent voor wat je op je eigen drempel vindt, zul je me van weinig nut zijn.’

Ik haalde diep adem en klom over het hek. We begonnen aan de weg naar boven; het ochtendlicht vervaagde in de schemer van de takken waaronder we liepen. Hoe hoger we

kwamen, des te kouder werd het, en al snel huiverde ik. Het was de soort kou waar je kippenvel van krijgt en waar je nekhaartjes van overeind gaan staan. Het was een waarschuwing dat er iets niet in orde was. Ik had het eerder gevoeld in de nabijheid van iets wat niet in deze wereld thuishoort.

Toen we op de top van de heuvel stonden, kon ik hen beneden me zien. Het waren er op z'n minst honderd, sommigen hingen met z'n tweeën of drieën aan dezelfde tak, ze droegen uniformen met brede leren gordels en zware laarzen. Hun handen waren achter hun rug gebonden en ze bewogen allemaal anders. Sommigen van hen worstelden wanhopig, zodat de tak waaraan ze hingen zwiepte, anderen draaiden stilletjes om hun as aan het touw om hun nek.

Terwijl ik stond te kijken, voelde ik opeens een windvlaag langs mijn gezicht strijken, een koude wind die niets natuurlijk had. De bomen bogen mee en hun bladeren verschrompelden en lieten los. Binnen een paar tellen waren de takken kaal. Toen de wind ging liggen, legde de geestenjager zijn hand op mijn schouder en leidde me dichterbij de gehangenen. We bleven een paar passen bij de eerste boom vandaan staan.

‘Kijk naar hem,’ zei de geestenjager. ‘Wat zie je?’

‘Een dode soldaat,’ zei ik onzeker.

‘Hoe oud is hij?’

‘Hooguit zeventien.’

‘Mooi, goed gezien, jongen. Ben je nog steeds bang?’

‘Een beetje. Ik vind het onprettig om zo dichtbij te staan.’

‘Waarom? Er is niets om bang voor te zijn. Niets wat je kwaad kan doen. Stel je voor hoe het voor hem moet zijn geweest. Concentreer je op hem, in plaats van op jezelf. Hoe zal hij zich gevoeld hebben? Wat zou het ergst voor hem zijn geweest?’

Ik probeerde me in de soldaat te verplaatsen en me voor te stellen hoe het was om dood te gaan zoals hij. De pijn, het happen naar adem, moest vreselijk geweest zijn. Maar misschien was er nog iets ergers...

‘Hij wist dat hij zou sterven en dat hij nooit meer naar huis kon. Dat hij zijn familie nooit meer zou zien,’ zei ik tegen de geestenjager.

Terwijl ik het zei, trok er een golf van droefheid door me heen. Op hetzelfde moment begonnen de gehangenen langzaam te verdwijnen, tot alleen wij over waren en de blaadjes weer aan de bomen zaten.

‘Hoe voel je je nu? Nog steeds bang?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee, alleen droevig.’

‘Goed zo, jongen. Je leert al. We zijn de zevende zoon van een zevende zoon en we hebben de gave dingen te zien waar anderen blind voor zijn. Maar die gave kan soms een vloek

zijn. Als je bang bent, kunnen er dingen zijn die zich voeden met die angst. Voor ons maakt bang zijn het erger.

De kunst is je te richten op wat je ziet en niet aan jezelf te denken. Het werkt altijd. Het is vreselijk om te zien, jongen, maar het zijn maar dolende zielen,' vervolgde de geestenjager. 'We kunnen niet veel voor ze doen en langzaam maar zeker zullen ze vervagen. Over honderd jaar is er niets meer van hen over.'

Ik had de aandrang hem te vertellen dat mam al een keer iets aan hen had gedaan, maar hield mijn mond. Hem tegen spreken zou een slecht begin zijn.

'Kijk, als het spoken waren, was het anders,' zei de geestenjager. 'Tegen spoken kun je praten en je kunt hen uitleggen wat er aan de hand is. Ze alleen al vertellen dat ze dood zijn, is een goede daad en een belangrijke stap om ze te helpen over te gaan.'

Meestal is een spook een verwarde ziel die vastzit op deze aarde en niet weet wat er gebeurd is. Ze lijden vaak vreselijk. Er zijn er natuurlijk ook die een doel hebben en die je iets duidelijk willen maken. Maar een doler is niet meer dan een overblijfsel van een ziel die al is overgegaan. Wat je hier ziet, zijn dolende zielen. Niks meer dan dat. Zag je hoe de bomen veranderden?

'De blaadjes vielen en het was winter.'

‘De blaadjes zijn weer terug. Je keek gewoon naar een beeld uit het verleden. Een herinnering aan het kwaad dat soms op deze aarde geschiedt. Als je dapper bent, kunnen ze je meestal niet zien en niet voelen. Een dolende ziel is net als een weerspiegeling in een vijver die achterblijft terwijl de eigenaar ervan al weg is. Begrijp je me?’

Ik knikte.

‘Mooi, dan hebben we dat gehad. We zullen ons soms met de doden bezighouden, dus wen maar aan ze. Laten we nu op pad gaan. We hebben een flinke wandeling voor de boeg. En van nu af aan draag jij deze.’

De geestenjager gaf me zijn grote lederen tas en zonder naar me om te kijken ging hij terug, de heuvel op. Ik volgde hem de top over, toen omlaag naar de weg die als een uitgestrekt grijs litteken door het landschap kronkelde, zuidwaarts door het groene en bruine mozaïek van de velden.

‘Veel gereisd, jongen?’ vroeg de geestenjager over zijn schouder. ‘Veel van het graafschap gezien?’

Ik vertelde dat ik nooit verder dan zes mijl van de boerderij vandaan was geweest. Naar de markt gaan was de enige reis die ik ooit had ondernomen.

De geestenjager mompelde iets en schudde zijn hoofd; ik begreep dat hij niet blij was met mijn antwoord.

‘Dan beginnen je reizen vandaag,’ zei hij. ‘We gaan zuide-

lijk, naar een dorpje dat Paardenwed heet. Het is iets meer dan vijftien mijl in vogelvlucht en we moeten er voor het donker zijn.’

Ik had van Paardenwed gehoord. Het was een mijnwerkersplaatsje en het had de grootste steenkoolvelden van het graafschap; het wemelde er van de mijnen. Ik had nooit verwacht daar ooit heen te zullen gaan en ik vroeg me af wat de geestenjager er te doen had.

Hij liep met enorme snelheid, met grote soepele passen. Het kostte me al snel moeite om hem bij te houden. Behalve mijn eigen bezittingen droeg ik ook zijn koffer, die steeds zwaarder leek te worden. En alsof dat nog niet genoeg was, begon het ook te regenen.

Ongeveer een uur voor de middag stopte de geestenjager plotseling. Hij draaide zich om en keek me strak aan. Tegen die tijd liep ik al een pas of tien achterop. Mijn voeten deden zeer en ik hinkte licht. De weg was niet veel meer dan een pad dat snel modderiger werd. Net toen ik hem bijna had ingehaald, stootte ik mijn teen, gleeed uit, en verloor bijna mijn evenwicht.

Hij klakte met zijn tong. ‘Ben je duizelig, jongen?’ vroeg hij.

Ik schudde mijn hoofd. Ik wilde mijn arm wat rust gunnen, maar het leek me geen goed idee om de leren tas in de modder te zetten.

‘Dan is het goed,’ zei de geestenjager met een flauw glimlachje. De regen droop van de rand van zijn kap in zijn baard. ‘Vertrouw nooit iemand die duizelig is. Dat moet je in je oren knopen.’

‘Ik ben niet duizelig,’ protesteerde ik.

‘Nee?’ vroeg de geestenjager en hij trok zijn wenkbrauwen op.

‘Dan ligt het aan je schoenen. Die zijn niet geschikt voor ons werk.’

Ik droeg dezelfde schoenen als mijn vader en Jaak, stevig genoeg en goed voor de modder en de troep van het erf, maar het duurde lang voor je eraan wende. Een nieuw paar leverde je veertien dagen lang blaren op voordat ze naar je voeten gevormd waren.

Ik keek naar de voeten van de geestenjager.

Hij droeg laarzen van sterk leer, van goede kwaliteit en met extra dikke zolen. Ze moesten een vermogen gekost hebben, maar ik denk dat ze iedere cent waard waren voor iemand die zo veel liep. Ze bewogen soepel mee als hij liep en ik wist gewoon dat ze lekker hadden gezeten vanaf het moment dat hij ze voor het eerst aantrok.

‘Goede laarzen zijn belangrijk in dit werk,’ zei de geestenjager. ‘We vertrouwen op mens noch dier om ons te brengen waar we komen moeten. Dus als ik besluit je aan te nemen,

krijg je net zo'n paar laarzen als ik draag. Tot die tijd moet je het maar met jouw schoenen doen.'

Op het middaguur stopten we bij een verlaten stal die ons onderdak bood. De geestenjager nam een stuk doek uit zijn zak en vouwde het open. Er kwam een brok kaas uit te voorschijn.

Hij brak een stuk af en gaf het me. Ik had weleens slechter te eten gehad en ik had honger, dus ik schrokte het weg. De geestenjager at maar een klein stuk voordat hij de kaas weer inpakte en in zijn zak wegborg.

Nu we uit de regen waren, trok hij de kap af, zodat ik hem voor het eerst goed kon zien. Behalve zijn volle baard en zijn beulsogen was ook zijn neus opvallend. Hij was scherp en recht, met een bocht die hem op een snavel deed lijken. Zijn gesloten lippen waren bijna onzichtbaar achter de snor en de baard.

Die baard had op het eerste gezicht grijs geleken, nu zag ik dat hij bijna alle kleuren van de regenboog had. Er waren strepen rood, zwart, bruin en natuurlijk veel grijs, maar later begreep ik dat dat allemaal veranderde met de lichtval.

'Weke kaak, week karakter,' zei mijn vader altijd en hij dacht dat sommige mannen alleen baarden droegen om dat te verhullen. Maar als je naar de geestenjager keek, zag je dat hij onder de baard een sterke kaaklijn had en toen hij zijn mond

opende, zag ik gele tanden die erg scherp waren, geschikter voor het scheuren van vlees dan het knabbelen aan kaas.

Plotseling realiseerde ik me rillend dat hij me aan een wolf deed denken. Het kwam niet alleen door zijn uiterlijk. Hij was een soort roofdier omdat hij op het duister jaagde; met alleen kaas als voedsel bleef hij altijd hongerig en alert. Als mijn leertijd erop zat, zou ik net zo zijn als hij.

‘Nog honger, jongen?’ vroeg hij, zijn groene ogen zo strak op me gericht dat ik er een beetje duizelig van werd.

Ik was nat tot op mijn huid en mijn voeten deden zeer, maar boven alles had ik honger. Dus ik knikte in de hoop dat ik nog wat kaas zou krijgen, maar hij schudde alleen zijn hoofd en mompelde in zichzelf. Toen keek hij me opnieuw strak aan.

‘Honger is iets waar je aan zult moeten wennen. Als we werken, eten we niet veel en als het werk erg moeilijk is, eten we helemaal niet tot het voorbij is. Vasten is het best, want het maakt ons minder vatbaar voor het duister. Het maakt ons sterker. Dus begin maar alvast te oefenen, want als we in Paardenwed zijn, moet je een proef ondergaan. Je zult de nacht doorbrengen in een spookhuis. En dat zul je in je eentje doen. Dat zal me laten zien uit welk hout je gesneden bent!’

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *The Spook's Apprentice*

Verschenen bij Bodley Head Book, een imprint van Random House Children's Books, een onderdeel van Random House Group.

Copyright © 2004 Joseph Delaney

Voor deze uitgave:

© 2007 Uitgeverij De Fontein, Baarn

Vertaling: Bies van Ede

Omslagafbeelding en illustraties: David Wyatt

Omslagontwerp en grafische verzorging: Hans Gordijn

The right of Joseph Delaney to be identified as the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar
gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door
fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schrifte-
lijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 2350 4

NUR 283, 284